

Korsan Cümleler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Şubat 2017

Nizamların sırça kökünde uyuya kaldı
Masumiyet tanrısı,
Nidaların sırrına nail oldu yersiz yurtsuz
Sevgi tohumu,
İhya edilesi bir aşka kanat açan kanmaca aşkını
Sattı bir düş uğruna.
Makberi derin düşlerle avutuldu,
Sırlı aynalara tutsak aksinde öldü ansızın,
Zehir zemberek uykularıma sızan.

Sıra dışı sonları olmalı ömrün,
Sıra sıra dizili yetileri ile
Titrek ellerin kenetlendiği vakur bir gülüş kadar da
Tahayyülü mutluluğa pencere açan
Biriktirmeli insan mizacını sevdiklerinin
Bir demde yalnızlığı tüttürürken...

Özlediğim şehirlere götür beni, dercesine kâiniyim surlarına şehrin ve razıyım da yoksunluğun kollarında ölmeye.

Denk düştüğüm bilmecelerde bulmaksa varlığımı, anlamaksa Hakkın adını, susmaksa ölümüne, varsın geç kalayım bir kez daha.

Seyrelen saçlarında kaderin, örgülü melun suçlarında kâfirin, tanımadığım suretlerin de istirahat bildiği bir cümlede kaybolmakla geçti ömür.

Zan altında tutulmaksa eşdeğer katili bellendiğim ömürlük mutluluğun seyrinde kaybolmalara dair bir öyküyü medet bilmek. Sanrıların ötesinde sancılandığım surelerde kaybolmak nasıl da aşkın tutsaklığına toz konduramaz bir beyit özelliğinde, öznelliğinde.

Göreceli bir sağanağın iç dökümüne rast gelmekse... ifşa etmekse hükümlü ve yükümlü bir yüreği... bedel ödemekle rüştümü ispatlamışken... değmeyin keyfime.

Kayıtsız yorgunluğumun kayıt dışı sükûneti yine edimlerinde yoksun kılındığım bir kehanete nail olmuşken evren. Tokalaştığım aklın ıslahevinde hangi cürüm söz konusu olabilir ki akıl iken saf dışı,

yürek iken cahil bir yorgunluğu sırtlamış ve yine közündeki ölmeyi reşit bellemiş bir zaruri yet.

Adı olmayan hükümlerde, saf tutan kötülükte ve kayıp bir şehirde.

Yalıtılmışlığımın baş şehri, adsız sevdaların güncesi, iflah olmaz bedellerin sureti belki de yanmazlığın, aymazlığın cumhuriyeti o yorgun ve meftun telaşlarım.

Dünye takılı aklın seyrinde düşmüşken yollara; tüketilmişliğin çeperinde kanıksamışken bir kez ve sükûneti ararken rast geldiğim bir tövbeyi Allah katında mabet bellemişken...

İsyanların aryasında bir hezeyana denk düşen şeytan; yorgun bir türbenin başucunda iken okunan rahmet hele ki edinilesi bir merteye iken Allah yolunda bir garip... neyleyim sefayı... neyerim rüşdü ispatlanmamış ölü sevdayı...

İhya edilesi olmalıydı oysa demek bile akıl karı değil hele ki bendinde tüketilmişliğin, tünemekse asaletine yalnızlığın ve kırsalında hâkimiyetin yine kayıp şiirlerin içselleştirdiğim mazilerine k/anarken şairin...

Kanıksamakla eş değer belki de suskunluğum, yanmakla da eşdeğer yargısız infazda pimi çekilen bir bomba mahiyetinde kundaklanmışken şiirin yüreği ve kayıp minvallerin de eşleştiği o kayıp satırlar.

Boşa düşmüş bir vatandaşımı belki de kundaklanmış iç sesimin baş şehrinde, nizama soktuğum bağnaz bir gölge mahiyetinde, artık hangi aklı evvel masal kahramanı ise rüyalarımın asla konuk etmediğim hele ki kehanetlerin mezar olduğu, yoksunluğun hiciv ve yüreğin de atlas...

Sarmalında adsızım onca hezeyanın.

Boyutlarından ipe astığım zaman ve mekân denen martaval...

Kahkahalarımın esir verdiğim gözyaşlarım, sükûnetini yitirmiş bir devir, sancısı ölüme mahal veren kundaklanmış bir benlik ve yine zaruri bir edim iken görgüsüz bir edimde, kalburüstü bir sefillikte, üstüme adam tanımazken o hoyrat ve fevri sanrılarımın yola çıkıp da bir avuç suda boğulduğuma pek de kani değilken zaman zaman.

Sözcükler minvali tüm yorgunluğumu da kayıt altına aldığım nazenin bir yükseliş yine tınısı resmeden bakir bir dokunuş ve göreceli sandıklara tıkıştırırken gönül kırgınlıklarımı.

Her surede kendime dair.

Her beyitte yoksunluğu baş tacı yaptığım.

Yorgun hanesinde korsan cümlelerin, belki de kayda değer sakıncaların da boyutsuzluğunda rükû ederken en mahrem sevdayı kible bilip, Hakkın dokunuşunda tüm kehanetleri doğrularcasına sükûtta edindiğim bir rahle belli ki iz sürdüğüm, yüz çevirmeyi asla düşünmediğim ve yüreğin de makber bellediği bir ziyafet sofrası ölüm addedilen uykuda rast gelme olasılığı ile zikrettiğim tüm muhalif beyanları yine insana dair yine bilinmezliğin bir şükür vesilesi olduğu.

Öyle ya, bilindik bir yarın kim bilir nasıl dokunacaktı acının zehrinde ölümü; sevgini boşluğunda yoksunluğu; aşkın da kisvesinde bir kehaneti mimlemişken Tanrı.

Edindiğim mertebelerde, eremediğim gök kubbede, erişkinliğin erdeminde yine yanılısama yüklü bir kıvanç belki de havan topu yüklem ve özne ibareleri ile cümlelerin doğurganlığında, bir anne şefkati ile ısmarladığım mutluluğun adresime postalandığı yine de göreceli sağanaklarda boğulma ihtimalimi de es geçip, frapan bir boykotu haylice yüksün hayliye muadil bir gölgeye selam vermek.

Belkiden uzak yarınlar olmalı tutunmak addedilen bir düş'e de gebe kalmak hele ki toz konduramazken maziye ansızın güncellemek dünü an'ı da yoksun kılmadan ve ötekileştirmeden bir bir yâd etmek iyiye ve güzele dair ne ise.

Şatafatlı ve bonkör hücrelerini beynimin kutsadıkça Yaradan ve örseledikçe beşerin güncesinde isyan ve zulüm addedilen yine o kayıp neşriyat ve tüm farkındalığımı görkemli bir kadehte sunan işinin erbabı gönül rotamda hatmettiğim bir şiire nazire edercesine yine yüreğin konuşlu olduğu o devinim yüklü ikilemlerde sarhoş bellediğim kalemin nazarında, satır arası bir düş'e düşmüşken yolum...

Sunumunda mı öncesinde mi?

Yarında mı saklı olacak yoksa dünün önyargılarını da ıslatacak bir önyargı mı biz fanilerin peyzaj bellediği onca karalamanın mucidi, yine kayıp vicdanlardan arda kalan bir lehçe mi yoksa asılsızlığın mucidi bir imde terk edilmişliğimden de öte diril bir heceye vakıf bir cümle simsarı kadar da yüreksiz ve soysuz bir ihbar iken varlığın nankör ve kayıp ruhlarında kanayan bir yara iken nefretin tozu bulaşmışken beyaza ve masumiyetin kayıp tınısında raks eden bir nota kadar da ayrık mizacı yine yüksünen niyazlarda saklı tutulası çok çok içten bir temenni.